

Ռուբեն Սևակ

Հին եղանակ

Այս գիշեր երգ մը հոգեցունց
Հովին մէջէն՝ հեռուէ հեռու՝
Ձիւնոտ, տրտում ճամբաներու
Խոր անրջանքը արթնցուց:

Եւ մենատր ու տրտմունակ,
Քեզ կ'ունկրնդրեն պատուհանէս
Որ աղօթքի մ'ոլորիքին պէս
Կ'արձագանգես, հին եղանակ:

Արուեստ չունիս, իմաստ չունիս,
Կը կրկնուիս դուն անդադրում,
Ու ձիւնին հետ դանդաղ, տրտում,
Դուն տարութեր կը տատանիս:

Շնչհատ մարմինդ կը դողդոջէ...
Վանկերուդ մէջ տԺգոյն, վտիտ,
Ու յանկերգիդ մէջ միամիտ
Ապրելուն խուլ մահերգը չէ՞...

Կը կրկնէ հովն աննպատակ.
Աղաղակներդ ծառին, սարին.
Ի՞նչ կը պատմես դուն գիշերին

Որ կու լայ սայթը հեւքիդ տակ:

Այս իրիկուն, ձին իրիկուն,
Հին եղանակ մը հոգեցունց,
Ծոյլ երագանքը արթնցուց
Մութ, ամայի ճամբաներուն:

Երգը մեռաւ հեռուն, անհետ.
Բայց այդ չափով, այդ յանկերգով.
Պատուհանիս գիշերին քով,
Հոգիս կու լայ դեռ երգին հետ...